

Naléhavá slova smrti staví kamennou věž,
jemně svádí, když krátí čas, svatě pobízí "běž"!
Žpěvy chóru nesou tělo, víme, co je nevidět,
zaslepeni budoucností ohlížet se nedokážem zpět.

Do hlav sebevrahů staví hlavní královský stan,
již neumožní vysvobození,
před bohem se odmlčela, věší u jeho bran,
není znovuzrození.

Života čas ten končí pro nás na řece Styx,
v pramici nedojmeš převozníka
příběhem svým, tak lascivním,
pravdou se před smrtí neutíká.

Brána nebeská klenutá bodrostí
nad kouzlem zrození se chvěla.
Dole v paprscích vstávalo s bolestí
jeviště života - ta cela.
Tak přijmi tenhle věk,
pocty k nohám tvým už zrají - už zrají.
Tvé dny jsou andělé,
oběšení andělé, co ámen šeptají.

Odsouzená k trestu života schodištěm dní se zadýchá,
než hodí na nás těžkou síť, do hrobu růže z Jericha.
Navždy jiná, po sté neměnná, ten prohrál, kdo jí zhrd,
okázale točí světem, hle život, náhle smrt.